

[Finansministeren.]

Selv om den danske industrieksport er vokset stærkt i den forløbne del af 1969, er der fortsat et stort underskud på vare- og tjenestebalancen over for udlandet, dels som følge af stagnationen i landbrugets valutaindtjening på grund af erhvervets afsætningsvanskeligheder, dels som følge af den af det høje aktivitetsniveau betingede importstigning. Regeringen har fundet det hensigtsmæssigt i et vist omfang at dække dette underskud ved langfristet offentlig låntagning, og det må påregnes, at der også i fremtiden vil være et valutapolitisk behov for optagelse af langfristede offentlige lån i udlandet.

Jeg vil endvidere gerne pege på, at udviklingen i foråret 1969 på de udenlandske valutamarkeder understregede nødvendigheden af en passende valutareserve for et land med en så stor udenrigshandel som Danmark. De danske valutareserver har i en række år været af beskeden størrelse sammenlignet med importen. Dette har imidlertid normalt ikke givet anledning til problemer, fordi en væsentlig del af udenrigshandelen er blevet finansieret ved sædvanlige kommercielle kreditter i udlandet. I det seneste år er det udenlandske renteniveau, navnlig på det kortfristede marked, imidlertid steget stærkt i forhold til det danske renteniveau, hvorved den hidtidige finansieringsform for udenrigshandelen er blevet mindre fordelagtig. Samtidig opstod der i foråret en betydelig uro omkring kursen på DM'en, og de to nævnte faktorer i forening medførte en ikke uvæsentlig reduktion af den kortfristede danske varegæld til udlandet, hvilket resulterede i et betydeligt fald i valutareserverne. Udviklingen viste, at den danske kortfristede gæld til udlandet rummer risiko for ganske store og hurtige udsving i valutalikviditeten. Det er derfor et selvstændigt motiv for den udenlandske låntagning at søge kortfristet gæld afløst af langfristet, der ikke indebærer den samme risiko, og at få valutareserverne styrket, så modstandskraften mod uventede udsving er større.

Dette understreges af, at vi fortsat finder os i en periode af uro omkring valutakurserne, hvor tilstedeværelsen af en valutareserve af passende størrelse må anses for en nødvendighed.

Den offentlige lånoptagelse vil derfor blive fremskyndet i det omfang, det må anses for hensigtsmæssigt under hensyn til Danmarks kreditværdighed i udlandet, men en forcering af låntagningen vil ikke finde sted.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Justitsministeren (Thestrup): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om offentlighed i forvaltningen*.

Grundlaget for det foreliggende lovforslag, der er en videreførelse af den gældende lov om partsoffentlighed i forvaltningen, er først og fremmest betænkningen om offentlighed i forvaltningen fra 1963.

I 1956 nedsatte den daværende regering en kommission med den opgave at overveje og fremkomme med en indstilling om, hvorvidt og i bekræftende fald i hvilket omfang og på hvilken måde offentlighed kunne gennemføres i den statslige og kommunale forvaltning, herunder at behandle spørgsmålet om en revision af lov af 2. februar 1866 om erklærings meddelelse til ansøgere og klagere.

Kommissionen afgav som nævnt betænkning i 1963. Med hensyn til spørgsmålet om indførelse af et almindeligt offentlighedsprincip i dansk forvaltning delte kommissionen sig, som det sikkert vil erindres, i et flertal på 11 medlemmer og et mindretal på 9 medlemmer. Flertallet fandt, at der ikke var tilstrækkelig samfundsmæssig trang til gennemførelse af en så gennemgribende reform, og at de ulemper, den ville medføre, og de vanskeligheder, der ville knytte sig til den nærmere tilrettelæggelse af ordningen, var større end de goder, den måtte indebære. Mindretallet var derimod af den opfattelse, at de argumenter, der kunne anføres til støtte for indførelse af en almindelig offentlighedsordning, var så afgørende, at de anførte modhensyn måtte vige. Et enkelt medlem fandt dog, at man på daværende tidspunkt alene burde gennemføre en lov om partsoffentlighed i forvaltningen og derefter på grundlag af de indhøstede erfaringer senere gennemføre et almindeligt offentlighedsprincip.

For så vidt angik spørgsmålet om parts-